အလုပ်လျှောက်စာ

သို့

ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့
ခြောက်ထပ်ရုံး
ကမ်းနားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မှ တဆင့်

ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်
စက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာန
ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၀)ရက်

အကြောင်းအရာ ။ ။ <u>ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာနတွင် လစ်လပ်လျက်ရှိသော လက်ထောက်စီမံကိန်းအင်ဂျင်နီယာရာထူးတစ်နေရာအတွက်လျှောက်ထားခြင်း။</u>

ရည် ညွှန်းချက် ။ ။ ဝန်ထမ်းရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့၏ ကြော်ငြာစာအမှတ် ၆(၃) ဆည်မြောင်း၊ ဦးစီး ၁၈/(၂၀၀၃)

ဆည်မြောင်းဦးစီးဌာနတွင် လစ်လပ်လျက်ရှိသော လက်ထောက်စီမံကိန်းအင်ဂျင်နီယာရာထူးတစ်နေရာ၌ကျွန်တော့်အားခန့်ထားပေးပါရန်လေးစားစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များမှာ အောက်ဖော်ပြပါ အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

(၁) အမည် - မောင်ဇေယျာဦး

(၂) အမျိုးသား/နိုင်ငံသား မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၂/ကတတ(နိုင်) ၀၁၈၂၄၉

(၃) မွေးသက္ကရာဇ် - ၁၉၈၀-ခုနှစ်၊ မေလ (၃)ရက်

(၄) လူမျိုးနှင့်ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာ - ဗမာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ

(၅) ပညာအရည်အချင်းနှင့် အောင်မြင်သည့်ခုနှစ် - ဘီအီး(မြို့ပြ)၊ ၂၀၀၂-ခုနှစ်

(၆) အမိ၏ (က) အမည် - ဒေါ်ခင်ခင်လေး

(ခ) အမျိုးသား/နိုင်ငံသား မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၁၂/ကတတ(နိုင်) ၀၁၆၇၄၃

(ဂ) အလုပ်အကိုင် - မှီခို

(၇) အဖ၏ (က)အမည် - ဦးထွန်းအောင်

(ခ) အမျိုးသား/ နိုင်ငံသား

F14B

မှတ်ပုံတင်အမှတ်	-	၁၂/ကတတ(နိုင်) ၀၇၃၄၆၁
(ဂ) အလုပ်အကိုင်	-	ကျောင်းအုပ်ကြီး၊ အထက(၁)၊ ဒဂုံ
(ဃ) လက်ရှိအလုပ်အကိုင် နှင့်ဌာန	-	အထက်တန်းစာရေး၊ ငွေစာရင်းဌာန၊ စက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာန၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ဇ) ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ အပြည့်အစုံ	-	၂၃၊ ကြားတောရလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဤလျှောက်လွှာနှင့်အတူ -

(က) ဝင်ကြေးငွေကျပ် ၅၀/- ပေးသွင်းသည့်ပြေစာမူရင်း
(ခ) ဘွဲ့လက်မှတ်မိတ္တူ
(ဂ) အမှတ်စာရင်းမိတ္တူ
(ဃ) အသက်အထောက်အထားအတွက် တက္ကသိုလ်ဝင်လက်မှတ်မိတ္တူ
(င) လူမှုရေးဆောင်ရွက်ချက်အကျဉ်းချုပ်နှင့် ပညာသင်ကြားခဲ့သော ကျောင်း၊ ကောလိပ်၊ တက္ကသိုလ်များ
(စ) အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ကြောင်း ဗဟန်းမြို့နယ်ပြည်သူ့ရဲစခန်း မှ (၈-၃-၂၀၀၃)ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းရရှိထားသော အကျင့်စာရိတ္တ ထောက်ခံချက် မူရင်း - တို့ကို ပူးတွဲတင်ပြ ပါသည်။

လေးစားမှုဖြင့်

× × × × ×

(ဇေယျာဦး)

အထက်တန်းစာရေး

ငွေစာရင်းဌာန

စက်မှုလယ်ယာဦးစီးဌာန

သင်္ဂဇာဆရာတော်၏ စကားပုံများ

သင်္ဂဇာဆရာတော် ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ပုဂံမင်း၊ မင်းတုန်းမင်း၊ သီပေါမင်း မင်းသုံးဆက်တိုင် ထင်ရှား၍ "အဂ္ဂမဟာလင်္ကာရ ကဝိဓဇ မဟာဓမ္မရာဇဓိရာဇဂုရု" ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရသည်။ သင်္ဂဇာဆရာတော်၏ ထေရုပ္ပတ္တိ ကျောက်စာကို မော်လမြိုင်မြို့၊ ကျိုက်သံလန် စေတီတော်၏ တံတိုင်းအတွင်း၌ စိုက်ထူထား သည်။

မြင်းခြံခရိုင်၊ တလုပ်မြို့ကျေးလက်ပေါက်ချောင်းရွာတွင် သက္ကရာဇ် ၁၁၇၇ - ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၄ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်ပိုဖြစ်ပြီး အသက် ၁၃ နှစ်သားတွင် ရှင်သာမဏေပြု၍ ဘွဲ့အမည်မှာ ရှင်အဂ္ဂ ဓမ္မဖြစ်သည်။ အင်းဝမြို့ သဲအင်းတိုက်၌ စာပေသင်ကြားရင်း ယိုးလင်းဆရာတော်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဖြစ်လာ သည်။ ရွှေဘိုမြို့ အနောက် ဘိုးလှုံးဆရာတော် ရှင်စန္ဒိမာထံတွင် စာပေသင်ကြားသည်။ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝမြို့ များတွင် သီးတင်းသုံးခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းက သင်္ဂဇာချောင်းအနီးတွင် ကျောင်းဆောက် တင်လှူသဖြင့် သင်္ဂဇာဆရာတော်ဟု အမည်တွင်သည်။

မင်းတုန်းမင်းနတ်ရွာစံပြီးနောက် ၁၂၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်း၍ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီး အရှေ့ဘက်ကျောင်းတော်ရာတိုက်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူရင်း မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်း ဒေသအသီးသီးသို့ ကြွရောက်တရား ဓမ္မဟောပြောသည်။ မော်လမြိုင်မြို့ ကျိုက်သံလန် စေတီတော်ကြီးအနီး ဓမ္မပီလာသနီ သိမ်တော်ကြီးကို ကြပ်မတ်သမုတ်တော် မူသည်။

၁၂၄၆ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့သို့ ကြွရောက်၍ ညောင်အုပ်မင်းသား အိမ်တော်၌ တစ်ပတ်ကြာသီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ၁၂၄၇ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်မှ တစ်ဖန် ပင့်ဆောင်တော်မူပြန်ရာ ကျိုက်သံလန်စေတီတော်အရှေ့ဘက် မန်ကျည်းတောကျောင်းတိုက်၌ ဝါဆိုတော်မူသည်။ ၁၂၄၈ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့ သက်တော် ၇၂ နှစ်၊ ဝါတော် ၅၂ ဝါ မန်ကျည်းတော ကျောင်းတိုက်၌ပင် ပျံလွန်တော်မူသည်။

ဆရာတော်ကြီးပြုစုခဲ့သော ကျမ်းများ -

(၁) ကာယပစ္စဝေက္ခဏာကျမ်း၊ (၂) စတုရာရက္ခကျမ်း (၃) ဓာတွတ္တိပကပါဠိနိဿယ၊ (၄) ဓမ္မပါဒပါဠိတော်နိဿယ၊ (၅)ဝိမတိဝိနောဒနီဋီကာနိဿယ (၆)ဥပသကာဝါဒစာကိုယ်၊ (၇)ဥပသကာဝါဒဋီကာ၊ (၈)သိင်္ဂါလောဝါဒ ဆုံးမစာတို့ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာသော စကားအစဉ်ကိုလိုက်၍ ဥပမာပုံပြင်စကားစဉ် စကားပုံတို့ကိုရုတ်ခြည် ပြောဟောတော်မူနိုင်သည်။

အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးဖယ်ယာ၏အမေးကို

မနေးလျှင်စွာဖြေတော်မူခြင်း

အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးဖယ်ယာ၏ အမေးကို မနေးလျှင်စွာ ဖြေတော်မူသော အကြောင်း စကားပုံသည် သင်္ဂဇာစကားပုံပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ထားသော စကားပုံတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေးရတနာပုံ နေပြည်တော်ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူသော ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက် မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာသော အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို စိုးစံအုပ်ချုပ်တော်မူသည့် အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီး ဖယ်ယာ၏ အမေးကိုသင်္ဂဇာဆရာတော်က တခဏချင်းပွင့်ဉာဏ်လျှင်မြန်စွာဖြင့် ဖြေဆိုတော်မူသည့် အကြောင်းကို ရေးသားထားပါသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်တွင် အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးဖယ်ယာသည် သံတော်အရာရှိအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်သရွေ့ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော တိုင်းပြည်ကြီးတို့၏ ကိစ္စရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးအား–" ကျွန်တော်မျိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ကျမ်း၏ အလိုအဆို ဆန့်ကျင်အံ့ ထင်သော နေရာများကို လျှောက်ထား မေးမြန်း စုံစမ်းရန်ပြဿနာတစ်ခုရှိပါသည်၊တတ်သိမြော်မြင်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးကို သနားညွှန်ပြတော်မူပါဘုရား"ဟူသောတင်လျှောက်ချက်ကြောင့်မင်းတရားကြီးက"ကောင်းပြီ – သံအမတ်ကြီး၊ မနက်ဖြန်ညီလာခံအခါ နန်းတော်သို့လာခဲ့ရစ် " ဟု အမိန့်တော်မှတ်လိုက်ပြီး နောက်မှုူးမတ်တို့နှင့်သင်္ဂဇာဆရာတော်မှသာသင့်လျော်လျောက်ပတ်ကျေနပ် အောင်ဖြေဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု တိုင်ပင်တော်မူ၍ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကို လျှောက်ထား ပင့်ဖျော ဖေလွှတ်တော်မူ၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါအင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးသည်မင်းတုန်းမင်းအား တင်သွင်းရန် ဖြစ်သော သုံးရာတန်မှန်ပြောင်းကို ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ကလပ်နှင့်တင်ယူကာ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ အခစားဝင်လေ၏။ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွတော်မူလာသော အခါ မင်းတရားကြီးက –"ဖယ်ယာအမတ်ကြီး – ယမန်နေ့ကလျှောက်တင်မည့် သင်၏ပြဿနာကို ဆရာတော် အား မေးလျှောက်လော့" ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ ဖယ်ယာက " ဂေါတမဘုရား၏ အယူဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော် ကျမ်းဂန်များ၌ ဂေါတမဘုရား၏အရပ်[illegible]တော်အမြင့်သည် တစ်ဆယ် နှင့်ရှစ်တောင်ရှိကြောင်းကို ငှင်းဂေါတမဘုရားပင် ဟောကြားတော်မူပါလျက် ဤဘုရားပင် ငယ်ရှင်သည်ဟု နလုံးသွင်းလျှင် မှန်ညင်းဆေးအတွင်း၌ ကြီးမားနိုင်ကြောင်းကို ဆိုပြန်သဖြင့် ဆရာတော်တို့၏ ကျမ်းဂန်သဘောကို ဟောကာပစ္စက္ခ အနမာနနှင့်[illegible]ထောက်ထားဆင်ခြင်လျှင် ယုံကြည်ဖွယ်ရာမရှိပါ။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ယုံကြည်လောက်အောင် အသွင်၊ မျက်မြင်သ[illegible]ထင်ရှားပြ၍ ဖြေဆိုတော်မူ ပါကြောင်း ခွင့်တောင်းလျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား[illegible]သည် ဖြေကြားမည့် သဘောနှင့် ဆောလျှင်မကြာ တခဏချင်းပွင့်ဉာဏ်ပဟာဖြင့် မှန်ပြောင်းကို [illegible]ကောင်းစောင်း[illegible]

"ဤဝတ္ထုကား အဘယ်ခေါ်သနည်း " [illegible] မေး[illegible]ဖယ်ယာက [illegible]မှန်ပြောင်း ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်လျှင် ဆရာတော်က

"သင်သည် ဤမှန်ပြောင်းဖြင့် မန္တလေးတော[illegible]လောက်အောင် ကြည့်စမ်းလော့၊ ကြည့်ရှု၍ပြီးကမြင်သမျှတို့ကို ငါ့အား[illegible]" [illegible]မိန့်တော်မူ[illegible] အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးသည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး[illegible]ဆိုင်းမင့်[illegible] တောင်[illegible]စောင်းသို့ မှန်[illegible]ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရှု၍ [illegible]ကျောင်းနှင့်

လူသွားလူလာ ၄က်တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါများကို မြင်ပါကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ဤတွင် ဆရာတော်ဘုရားက မှန်ပြောင်း၏ ဘဝပမာဏသည် လက်သုံးသစ်ခန့် မျှသာရှိသော်လည်း ထိုမှန်ပြောင်းဝကလေးနှင့် အဝေးတောင်စောင်း၌ရှိသော ကြီးမားသည့် တန်ဆောင်း၊ စရပ်၊ ပြာသာဒ်၊ ကျောင်း၊ ဘုရားတို့ အဘယ်ကြောင့် ဆန့်နိုင်ပါသနည်း။ ရှေးရှေးကထက် မှန်ပြောင်း၏ အခေါင်းအဝသည် ကျယ်၍လာသလောဟု သံအမတ်ကြီးအား မေးတော်မူရာ အင်္ဂလိပ် သံအမတ်ကြီးက -

"မှန်ကလေးတောင်ကြီးတန်ဆောင်းကြီးစသည်တို့ကလည်းမငယ်ပါ မှန်ပြောင်းကလည်းမကျယ်ပါ၊ စင်စစ်မှာကား မှန်ပြောင်း၏သဘာဝသတ္တိကြောင့် ထင်မြင်ရပါသည်။"

ဟုလျှောက်ထားလျှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

" ယခုဤမှန်ပြောင်း၏ သဘာဝသတ္တိနှင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကသာ၍ တန်ခိုးကြီးမည် ထင်သနည်း " ဟုမေးတော် မူပြန်ရာ -

" မှန်ပြောင်း၏သဘာဝသတ္တိ မည်သည်မှာ ဘုရားနှင့် နိုင်းစာလျှင် ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ မဟုတ်၊ လိမ္မာ၍ ပြုလုပ်က မှုချမည်သူမဆို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်၊ ဘုရားတို့ မည်သည်မှာ ဤကဲ့သို့ သူတစ်ပါးတို့ပြုလုပ်၍ မှုချမစွမ်းနိုင်ပါ၊ ရှေးရှေးသော ဘဝအထူးက ဖြည့်ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီကုသိုလ်ကံ စီမံဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မှန်ပြောင်းထက် မြတ်စွာဘုရားက တန်ခိုးကြီးပါသည် " ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ထိုအခါမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

" အမတ်ကြီး - အစွမ်းသတ္တိပြောပလောက်အောင်မရှိ၊ သူသူငါငါ ပြုလုပ်ကြပါက ဖြစ်နိုင်သော ဤမှန်ပြောင်းကလေးအတွင်းသို့ အလွန်အမင်း ကြီးကျယ်သော မှန်ကလေးတောင်ကြီး အစရှိသော ဝတ္ထုတို့သည် ပေါင်းစုရောက်ဝင် ထင်မြင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သေး၏။ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး သုံးဆယ်ပါရမီ ငါးလီစာဂ စရိယသုံးဆင့် ဖြည့်ကျင့်ကြိုးစား၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့် နှိုင်းယှဉ်စာနာခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရာသော အစိန္တေယျ အပ္ပမေယျ စတုဝေသာရဇ္ဇ ဆအသာ ဓာရဏ ပြောပမကုန် ဘုန်းတော်ခြောက်စုံ ဂုဏ်တော်ကိုးတန် ဉာဏ်တော် အနန္တ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ကြီးမားသော ကိုယ်တော်နှင့် အလိုတော်ရှိလျှင် မှန်ညင်းစေ့၏ အတွင်းသို့ဝင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်ကို အဘယ် ဆိုဖွယ်ရှိအံ့နည်း"

ဟုပြောဆိုသောအခါ အင်္ဂလိပ်သံအမတ်ကြီးက -

" ဆရာတော် ဉာဏ်သဘောနှင့် ပြောဟော ဖြေဆိုတော်မူသည့်အရသာဘောကျဝမ်းမြောက်၍ ယုံကြည်ထင်မြင်လောက်ပါပြီ " ဟု ကောင်းစွာ ဝန်ခံလေ၏။ အလုံးစုံသော မှူးမတ်မင်းပရိသတ်တို့သည် ရင်လက်တင်ခတ် ချီးမွမ်းအံ့သြ ကြကုန်လေ၏။

ဤစကားပုံကို ခြုံ၍ကြည့်လျှင် မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော အင်္ဂလိပ် သံအမတ်ကြီး၏ သံသယအမေးကို ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်း မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်တော်အခါက ပေါ်ကာစ ဖြစ်သော မှန်ပြောင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထင်ရှားအောင် လက်တွေ့ ဥပမာပြကာ ဖြေဆိုခဲ့သည်။ အများသူငါ မည်သူမဆို အတတ်ပညာဖြင့် ဖန်တီးပြုလုပ်ပါက ရနိုင်သော မှန်ပြောင်း၏ အကျဉ်းမှ အကျယ်သို့ မြင်နိုင်စွမ်းရှိပုံနှင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်သတ္တိ မည်သည်ကသာကျန်မည်နည်းဟု လက်တွေ့အမြင်ဖြင့် နိုင်းယှဉ်စဉ်းစားခိုင်းကာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က တန်ခိုးအရာသာကျန်ကြောင်း ဝန်ခံစေသည်။ ဖယ်ယာသံသယ ပျောက်၍ ရှင်းလင်းသဘောပေါက် ဝမ်းမြောက်လက်ခံ ယုံကြည်ကြောင်း ဝန်ခံသည်အထိ မနေးလျင်စွာ ဖြေဆိုတော်မူနိုင်သော သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တခဲ၊ တုပ္ပတ္တိဉာဏ်ထက်သန်ပုံ စကားအရာ လိမ္မာပုံတို့မှာ

အုံသြချီးမွမ်းဖွယ်၊ အားကျအတုယူဖွယ်၊ လေးစားဖွယ် ဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြနေသည့် စကားပုံ တစ်ပိုဒ်ပင်ဖြစ်ပါတော့သတည်း။ ။

တပည့်တော်မ ကြွပါဦးမည်
ဒကာနှင့်ဆရာ အခါခါယွဲ့မှားလျှင် ရယ်လားဟာဟ်သည့်ကို ပုံဟပ်၍ ဟောတော်မူသောအကြောင်း

"တပည့်တော်မ ကြွပါဦးမည်"ဟူသောစကားပုံသည် သင်္ဂဟစကားပုံပေါင်းချုပ် စာအုပ်မှ ကောက်နုတ်ထားသော စကားပုံတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားပုံသည် ဆရာတော်သည် တရား ဓမ္မများကို လှည့်လည်ဟောကြားတော်မူရင်း ဟသ်ာတ၌ မျှတပန်းဖြေနေတော်မူစဉ် ပုသိမ်မြို့အနီး ဆံဖြူကုန်းရွာသူကြီး မောင်မိုး၏

" တပည့်တော်တို့ရွာတွင် ဒကာနှင့်ဆရာ သည်းစွာထန်ပြင်း အခင်းဖြစ်ပွားကြသည်မှာ - ဒကာမောင်လိပ်ကလည်း စိတ်၏အရ ဒေါသမောက်မို ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆဲဆို ရေရွတ်ပြီး အလွှတ်တိုင်းထွာ ပြုမူပါသည်၊ ဆရာဘုန်းကြီး ကလည်း သည်းညည်းမခံ ခက်ထန်မာန ယမ်းပုံထဲကို မီးခဲကျသို့ စိတ်ဆိုးတော်မူရသည်၊ ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်စ၊ တစ်ယောက်ဖြေ အခြေအတင်· နင်လား ငါလား၊ ခိုက်ရန်ပွားလျက် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ရှိကြကြောင်း " ကို ပြန်ပြောင်း လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က -
" တကာမောင်မိုး၊ အဆိုးပေါ်တွင် အဆိုးထပ်မှား လက်စမသတ်သည်ကို ပုံကပ်ပြောပြမည်၊ သဘောကျနားထောင် "ဟုဆိုကာဟောကြား ဆုံးမတော်မူသောစကားပုံဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရား ဟောပြတော်မူသည်မှာ - ရှေးအခါ ရွာတစ်ရွာတွင် တကာ တစ်ယောက်သည် ကျောင်းဆောက်၍ ကိုးကွယ်ရာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့သည် သမီးငယ်အား ဆရာတော်ဘုန်းကြီးထံသို့ လှူရန် လှူဘွယ်အသွယ်သွယ်တို့အား နေ့တိုင်းမပြတ် ဆက်ကပ် လှူဒါန်းရန် စေခိုင်းလေသည်။

ထိုသမီးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်မည်ဟု ဦးချလျှင် -

" တပည့်တော်မကြွပါဦးမည်ဘုရား " ဟုသွားတိုင်း ပြန်တိုင်းဆိုတတ် သဖြင့် ကျောင်းအမလာသောအခါ

" ကျောင်းအမကြီး သင်၏သမီးသည် နည်းမဟုတ် လမ်းမကျ ပြန်မည်ဟု ဦးချလျှင် တပည့်တော်မ ကြွပါဦးမည်ဆိုသည့်စကား အလွန်ပင်မှားတော့သည်၊ လားလားမျှ မလျော် ဆုံးမမှုတော်မည် " ဟုထုတ်ဖော် ပြောကြားလျှင် မိခင်ကျောင်းအမကြီးကလည်း

" သည်သမီးအမိန့်ရှိက သည်ပုံချည်းဘဲ " ဟု မှားနေသည့်အထဲမှာ ကဲ၍ တစ်ဖန် မှားပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက သမီးမှား၍ အမိကိုပြောပါမှ ရော၍သာ မှားတော့သည် ကျောင်းဒကာကို ပြောမှသာသင့်မည်ဟု အခွင့်ကိုမြော်လျက်၊ ပေါ်လာခဲ့သည်တကားဟု စိတ်ထားနှင့်နေစဉ် ကျောင်းဒကာကြီးသည် ပျာယီးပျာယာ ကျောင်းသို့လာ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက

" ကျောင်းဒကာကြီး ကျောင်းဒကာကြီး၏ သမီးသည် စိတ်ကြီးမာန အစွမ်းပြလျက် ပြန်မည်ဟု ဦးချလျှင်၊ တပည့်တော်ကြွပါဦးမည် ဆိုသည့်စကား ငယ်သူမို့ မှားသည်ကို ဆရာကား အမှန်သည်းညည်းခံပါ၏။ နောက်တစ်ဖန် သူ့မိခင်အလား ခြင်းရာကို

ပြန်မည်ဟု ဦးချလျှင်၊ တပည့်တော်ကြွပါဦးမည် ဆိုသည့်စကား ငယ်သူမို့ မှားသည်ကို ဆရာကား အမှန်သည်းညည်းခံပါ၏။ နောက်တစ်ဖန် သူ့မိခင်အလာ ခြင်းရာကို ပြန်ပြောင်း၍ အကြောင်းစုံ ပြောကာမှ သမီးချောမိခင်က ရယ်ရွှင် မနော ပြုံးလျက်နှင့် ပြောသည်မှာ သမီးချောအမိန့်ရှိက သည်လိုချည်းပဲတဲ့၊ ကဲ - လွဲရာတွင် တစ်ဖန် ကျောင်းအမစကားက အမှားကို ထပ်ပြန်သည် "ဟူ၍ ခပ်ထန်ထန်အငြိုးနှင့် စိတ်ဆိုး၍ ပြောလေရာ ကျောင်းဒကာကြီးက သမီးမှားရာတွင် မိခင်ပါရော၍ မှားလို့ သဘောထား သည်လောက် ရိုင်းတာတွေ "ကျောင်းပရိဝုဏ် တစ်ဖန်လာ၍ ခြေတော်ရာမှ မချပါစေ နှင့်ဘုရား"

ဟု အမှားပေါ်အမှား ထပ်ပြန်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ထိုသို့ ကျောင်းဒကာနှင့် ကျောင်းအမကြီး ၄င်းတို့သမီးလို နောက်ထပ်ပြီး မလွဲမမှားကြနှင့် ရဲလား တတ်သည်ဟု တရားပြ၍ဆုံးမလျှင် ဆီးဖြူကုန်းရွာသူကြီးသည် တစ်ခါတည်း သဘောကျ၍ ဟောပြသောစကား အဆုံးတွင် ပြုံး၍နေကြလေသည်။

ဤစကားပုံကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ယောက်မှားသည့်အပေါ် အခြားတစ်ယောက်ကပါ ထပ်ကာ မှားခြင်းအားဖြင့် အမှားသံသရာတွင် လည်တတ်သည့်သဘောကို ပေါ်လွင်အောင် ပုံဆောင်ပြရင်းမလုပ်သင့်သည့်အပြောအဆို၊အပြုအမူတို့ကိုမလုပ်နှင့်ဟု တိုက်ရိုက်မဆိုဘဲ မေးလျှောက်သူ၏ စိတ်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်အောင် ကြားနာသူ အပေါင်းတို့အားလိုက်နာ မှတ်သားဖွယ်လည်းဖြစ်အောင်၊ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ်လည်းဖြစ်အောင်တွေ့လွယ်မြင်လွယ်သော ပတ်ဝန်းကျင် လောကဥပမာ၊ကိုယ်ပိုင်တန်ဖိုးပွတ္တိဉာဏ်ကို သင့်တော်သလိုသုံး၍ ရှင်းလင်းစွာ ဟောပြောပြသနိုင်သည့်ဆရာတော်၏ စကားအရာ၌ ကြွယ်ဝသော ဂုဏ်၊ ဉာဏ် ပညာ ထက်မြက် ခြင်း ဂုဏ်တို့ကို လေးစားဖွယ်တွေ့ရှိရပါသည်။

ရည်ရွယ်ချက်။ နှုတ်မှုရေးရာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာရန် အပြောအဆို တတ်ကျွမ်းရန် အချင်းချင်း သည်းခံပြီး ပြုပြင်ရန်၊ အချင်းမပွားရန်၊ တစ်ယောက်၏အဆိုး တစ်ယောက်၏အမှားကို ကျန် တစ်ယောက်က လိုက်၍ မမှားကြရန် ရည်ရွယ်၍ ဆုံးမတော်မူသည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်သည် နည်း... ဒ ညှ ပြုရန် ဒေသစာရီခရီးလှည့်လည်ရာတွင် ဟင်္သာတ မြို့သို့ ရောက်ရှိစဉ် ဆီးဖြူကုန်းရွာသူ... မောင်မိုးက လျှောက်... ားသည်မှာ "တပည့်တော်တို့ရွာ တွင် ဒကာနှင့် ... ရာ နိုက်ရန်ဖြစ်ပွား... ၍ရာ ဒကာမောင်လိပ်ကလည်း ဒေါသအလျောက် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ဆဲဆိုရေရွတ်... ည်၊ဆရာ ... ...ကြီးကလည်း သည်းမခံ...င်ဘဲ ယမ်းပုံမီးကျ စိတ်ဆို...ကာ နိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသည် ... ကောင်း ကြားမကောင်းရှိကြောင်း" လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က အ...ိုး ...ပါအဆိုးတက် မှားလက်စမသ...ကို ဒကာမိသားစု(၃)ဦး၏ ပုံပြင်နှင့် ဟောကြားတော်မူ...ခဲ့သည်။

ရှေးအခါ ... ရွာတစ်ရွာတွင် ဒကာတစ်ယောက်သည် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးအား ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းပြီး ကိုး ကွယ်လေသည်။ မိသားစု (၃)ဦးမှာလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ကို နေ့တိုင်းမပြတ် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိရကား ... သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်မည်ဟု ဦးချတိုင်း "တပည့်တော်မ ကြွပါဦးမည် ဘုရား" ဟု ဆိုလေသည်။ မိခင် ကျောင်း အမလာသော် ဆရာတော်ကြီးက ပြန်လည်မိန့်ကြားရာ ကျောင်းအမကြီးက "<u>သည့်သမီး အမိန့် ရှိလိုက်က သည့်ပုံချည်းပဲ</u>" ဟု မှားသည့်အမှားပေါ်တွင် ထပ်၍ မှားပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းဒကာကို ပြောမှ သင့်တော့မည်ဟု ဒကာကြီး အလာကို မျှော်နေလေသည်။ ဒကာကြီး ရောက်သောအခါ ... ...ကြောင်းစုံကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး

ဖြင့် ပြောပြပြန်ရာ ကျောင်းဒကာကြီးက "သမီး မှားရာတွင် မိခင်ကပါ ရောၡ မှားသည့်သဘော ထားသည့်လောက်ရိုင်းတာတွေ "ကျောင်းပရဝုဏ်ထဲ ခြေတော်ရာမှ မချပါစေနှင့် ဘုရား" ဟု အမှားပေါ်အမှားထပ်၍ ပြန်လျှောက်လေသည်။ ဤပုံပြင်ကဲ့သို့ပင် နောက်ထပ် မလွဲကြနှင့် ငရဲလားတတ်သည်ဟု ဆီးဖြူကုန်းရွာသူကြီးအား တရားပြဆုံးမ လေသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် "ဒကာနှင့်ဆရာ အခါခါလွဲမှားလျှင် ငရဲလားတတ်သည်" ဟူသော စကားပုံသည် လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် အပြောအဆို မှန်ကန်မှုသည် အဓိက ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးတင်ပြထားသည့်အတွက် အတုယူနည်းယူသင့်သောစကားပုံကောင်း တစ်ပုဒ် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

ဤသို့ဖြင့် လူမှုနယ်ပယ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏အဆိုးကို အခြားတစ်ဦး တစ်ယောက်က လိုက်မှားတတ်သောသဘောသဘာဝကို ထောက်ပြလမ်းညွှန်ထားသည်မှာ သင်ခန်းစာရယူဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောဆိုရာတွင် ရာထူးဂုဏ်ရှိန်နှင့်နေရာ ဒေသအလိုက် လူပုဂ္ဂိုလ် အဆင့်အတန်းလိုက်၊ အသက်အရွယ်အလိုက်ပြောဆိုတတ်ရသည်။ အထူးသဖြင့် ရဟန်းသံဃာများ နှင့် လျှောက်ထားပြောဆိုလျှင် အသုံးအနှုန်းဝေါဟာရများကို မမှားရလေအောင် သတိဆောင်၍ ပြောဆိုသင့်သည်။

<u>ခွေးပြောသည့်စကားအလိုက်ကို ကျားမိုက်ကယုံသည်</u> ဟူသော ဥပမာဖြင့် ဒါယကာ ဦးပန်းအား ထူးဆန်းစွာ ဟောတော်မူခြင်း

<u>ရည်ရွယ်ချက်</u>

လောကတွင် လူအမျိုးမျိုး စိတ်အတွေ့တွေ့ရှိရာ လူတိုင်း၏ ပြောစကားကို မယုံကြည် သင့်ကြောင်း၊ စဉ်းစားချင့်ချိန်ကာယုံကြည်အပ်သည့်စကားကိုသာ လက်ခံယုံကြည် သင့်ကြောင်း ရည်ရွယ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် ရန်ကုန်မြို့ ကိုင်းတန်းရပ် ဒါယကာ ဦးပန်း၏ လျှါန်းသည့် ဒါနမှာဝိဂါဒဖြစ်၍ လျှောက်ထားသော အရာကို ကျိုးကြောင်းပြ ဆင်ခြင်နိုင်ရန် ဟောတော်မူ လေသည်။

ဒါယကာ ဦးပန်းက ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း ကပ်လှူကြခြင်းသည် ကုသိုလ်မရ (ကြွက်လမ်း ပြကျီးစာ) ဟု ဆိုနေကြသည်မှာ ဟုတ်မဟုတ် သိလိုကြောင်း လျှောက်ထား လေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဂဇာ ဆရာတော်က ခွေးလင်မယား ကျားနှင့် မျောက် ဥပမာဖြင့် တရားပြ ဆုံးမတော် မူလေသည်မှာ ရှေးအခါက ခွေးလင်မယားတို့ရှိရာ လင်ဖြစ်သူ ခွေးထီး အစာရှာထွက်ချိန် ပဋိသန္ဓေအရင့် အမာတည်နေသော ခွေးမက လိုက်ပါလာသည်။

ထို့နောက် ကျားနေသည့် တွင်းဝသို့ ပက်ပင်းရောက်လာရာ ခွေးမက မီးဖွားမည် ဆိုမည့်တွင် ခွေးထီးက ကျား၏ရန်ကြောင့် အဝေးသို့သွားမည်ပြောသော်လည်း မရပေ။

ထိုအခါ ခွေးထီးက ပရိယာယ်ဆင်၍ ကျားလာလျှင် မပြောရမည့် စကား အချိန်းအချက် ပြုထားရပေသည်။ တွင်းအနားသို့ ကျားရောက်လာလျှင် ခွေးထီးက ခွေးမကိုလှမ်း၍ "ဟဲ့ခွေးမငါကိုက်သည့်ကျားအစာကုန်ပြီလား" ဟုမေးလေသည်၊ ခွေးမကလည်း "ကလေးဟွေ စားသောကြောင့် ကျားသားဖြင့်ကုန်ပြီ" ဟု ပြန်အော်လေသည်။

ထိုအခါကျားကစဉ်းစားမိသည်မှာ ဤခွေးသည်သာမညခွေးမဟုတ်ဟုကြောက်လန့်ကာ တောထဲဝင်လေသည်။ မျောက်နှင့်တွေ့သည်တွင် ကျားသားစားခွေး၏ အန္တရာယ်ကြောင့် ပြေးခဲ့ရကြောင်း ပြောလေသည်။

ဤတွင် မျောက်က မသင့်သောစကားပြောသည့် ကျားဟုဆိုကာ "ကျားသားစားသည့် ခွေးမရှိ၊ ခွေးသားကိုသာစားချေ " ဟု လွတ်သော် မသွားဝံ့ပေ။ သင်၏ အမြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အမြီးမှူး၍ ချည်နှောင်မှ သွားမည်ဟု ဆိုကာ အမြီးနှစ်ခု ပေါင်းချည်၍ သွားကြလေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို ခွေးလိမ္မာမြင်၍ မျောက်၏ကူညီအားပေးမှုကို ဆင်ခြင်မိ၍ တားဆီး၍ ခြောက်ပြန်လေသည်မှာ "အဆွေမျောက်မင်းသူငယ်ချင်း သင်တစ်ခါလာ၍ ချေးယူသည်မှာ ကိုးတောင်ကျားဖြစ်သည်။ ယခုယူလာသည့်ကျားမှာ ငါးတောင်သာရှိ၏။ ကျေနပ်နိုင်ဖွယ်မရှိ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျားစိတ်တွင် မျောက်၏စကားယုံ၍ လိုက်လာမိသည်။ ငါ့အား မတရား လှည့်ဖျား၍ ခေါ်ခဲ့သည်ဟု ကြောက်ရွံ့ထွက်ပြေးရာ မျောက်မှာလည်း အသက်ဆုံးရှုံးရလေသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် "ခွေးပြောသည့်စကားအလိုက်၊ ကျားမိုက်ကယုံပြီ "ဟူသောစကားပုံသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်က စကားကို အလွယ်ယုံစား၍ ဒုက္ခရောက်ကြောင်း အသိပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

ထို့ကြောင့် လောကတွင် လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေရှိကား ပြောသည့်စကားအတိုင်း လက်မခံ သင့်ကြောင်း၊ အလွယ်ယုံစားမိလျှင် ဒုက္ခတွေ့တတ်ကြောင်း ယုံသင့်သည့် စကားကိုသာ စဉ်းစား၍ လက်ခံယုံကြည်သင့်ကြောင်း၊ လက်မခံသင့်သည့်စကားကို တွေ့ဝေ ဒွိဟဖြစ်၍ အလွယ်လက်မခံအပ်ကြောင်း သင်ခန်းစာများရရှိပါသည်။

<u>ရေမြွေကလေးတစ်ကောင်မှ လာအောင်မခေါ်နိုင်ဘဲနဲ့ ပရိတ်အိုး မပွက်တာ ဝမ်းနည်းဘို့မရှိပါ</u>

<u>ရည်ရွယ်ချက်</u>

မိမိကိုယ်တိုင် အရည်အချင်းမပြည့်စုံပါက သူတစ်ပါးအား အပြစ်မတင်သင့်ကြောင်း၊ ပြောဆို ညွှန်ပြလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ " ဟိတ်တန်ခိုးနည်း၍ ပရိတ်အိုးထဲမှာ ရေမပွက်နိုင် "ဟူသောစကားကို ထင်ရှားစွာ ပြောတော်မူသော စကားပုံသည် သင်္ဂဟစကားပုံပေါင်းချုပ်မှ ယူတ်နုတ်ထားသော စကားပုံတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားပုံသည် မင်းတုန်းမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူသော စကားပုံ ဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေး ရတနာပုံနေပြည်တော်ကြီးကို စတင်တည်ထောင်တော်မူသော မင်းတရားကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း အကြီဖြစ်တော်မူသည်မှာ

" ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေသာလီပြည်၊ ပဋ္ဌလိပုတ်စိုးအုပ်ပိုင်မြန်းတော်မူကြကုန်သော အဇာတသတ်မင်း၊ ကာလာသောကမင်း၊ သိရိဓမ္မာသောကမင်း စသော ရှေးရှေးသော ဘုရားလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့ လက်ထက်အခါက အာဏာတော် ပရိတ် မြတ်ကို ရွက်ဖတ်တော်မူကြသောအခါ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ တန်ခိုးကြောင့်

F 15 B

ပရိတ်အိုးများ ပွက်ကြောင်းနှင့် ကျမ်းဆောင်းရွေစာ လာရှိကြောင်း များကို ကြားသိမှတ်နာရဖူးပေသည်။ ယခုငါတို့၏လက်ထက်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာအာဏာတော် မမှုစက်ဖြစ်သော ပရိတ်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ်တော်မူကြသော အခါ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ တန်ခိုးကြောင့် ပရိတ်အိုးများ ပွက်ကြောင်းနှင့် ကျမ်းပေါင်း ရွှေစာ လာရှိကြောင်း များကို ကြားသိမှတ်နာရဖူးပေသည်၊ ယခုငါတို့၏ လက်ထက်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ဒေသနာ အာဏာတော် မမှုစက်ဖြစ်သော ပရိတ်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တော်မူကြပါလျက် ဆူပွက်သည်ဟူ၍ မကြားစဖူး၊ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းထူးများကို လျှောက်ထားဦးမှ သင့်မည်"

ဟု နှလုံးပိုက်၍ ကျောင်းတိုက်ရှိသမျှ လေးပြင်လေးရွာန တကော်တော်ရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးများကို ပင့်လျက်သင့်တင့်ဖွယ်ရာ ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို လှူဒါန်းပြီးနောက် ရေနှင့်တကွ ပရိတ်အိုး ပရိတ်ပန်းများကို ပြင်ဆင်၍ ဘုရင်နှင့်တကွ မိဖုရား မောင်းမပိသံ အခြွေအရံ မှူးမတ်တို့ပါ ပရိတ်တရားကို ကောင်းစွာနာယူပြီး ပရိတ်တရားပြီးသောအခါ မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးက

" အရှင်ဘုရားတို့ - မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးသည့်နောက် အနှစ်နှစ်ရာတစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် မြောက်သောအခါ ဘေးလောင်းတော် သီရိဓမ္မာသောက မင်းတရားကြီးရွှေလက်ထက်တော်မှာ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿအမှူးရှိသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်တို့သည် ပရိတ်တော်နှုတ်ခပါဠိကို ရွတ်ဖတ်တော်မူသောအခါဝယ် အံ့ဖွယ်ရာ အချက်ပရိတ်အိုးပွက်သည်ဟု ရေးအထက်စကားများကို မှတ်သား နာယူရဖူးပါသည်။ ယခုဆရာတော်တို့ ပရိတ်အိုးများကို ကြည့်လိုက်ပေ့ာ သမာဓိ အချက် ငြိမ်လျက်သားကောင်းလှပါဘုရား"

ဟုလျှောက်ထားရာ ဆရာတော်အားလုံးတို့သည် ငြိမ်၍ နေတော်မူကြရာ သင်္ဃာဆရာတော်ဘုရားက

" ဒကာတော် သာသနာ့ဒါယကာ မဟာဓကရာဇ်မင်းမြတ်၊ ဘေးလောင်းတော် သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည် ခမည်းတော် ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီး နတ်ရွာလားလျှင်သားတော်အကြီးဆုံးဖြစ်သော နောင်တော် သုမနအမျိုးကိုးကျိပ်ကိုးတို့ကိုသတ်၍ နန်းရပ်ထီးဖြူ သိမ်းယူသဖြင့် ဤဇမ္ဗူဒိပ် လက်ျာတောင်ကျွန်းအတွင်း အမင်းမင်းတို့ကို သိမ်းကြုံး၍ မင်းဆုံးဓကရာဇ် ဖြစ်တော်မူခြင်း၊ အထက်ကောင်းကင်သို့ တစ်ယူဇနာ အောက်မဟာပထဝီမြေအတွင်းသို့ တစ်ယူဇနာ အာဏာတန်ခိုး လျှမ်းမိုးသောအားဖြင့် လူသားကိုမဆိုထားနှင့် ကျေးသားတိရစ္ဆာန်တို့ကပင် ဆဒ္ဒန်အိုင်၌ရှိသော သလေးစပါး တို့ကို နှုတ်သီးများဖြင့် ချီကိုက်လျက် နန်းတော်၌ ဆက်သရခြင်း၊ သုံးပယ်ဆယ့်နှစ် ရစ်၍ ပတ်ခွေ နေတတ်မရေကို ပုံသေနတ်တို့ ခပ်ပို့ဆက်သရခြင်း နဂါးဟူသမျှကို ခေါချက်ချင်း ခြေတော်ရင်းသို့ ပပ်စင်းရောက်မှ မိန့် တော်ပေထွက မနေနိုင်ဘဲ အမြဲမပျက် ရောက်လာရခြင်း၊"

တို့ကို ကြားဖူး နာဖူး၊ သိမှတ်ဖူးသည်မဟုတ်ပါလောဟု မေးတော်မူလျှင် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီးက ကြားသိမှတ်နာဖူးကြောင်း လျှောက်ထားသဖြင့်

" ဒကာတော်ရေမြဲ့ရှင် - ဆရာတော်တို့မှာသီရိဓမ္မာသောကမင်းတရား၏ဆရာအရှင်မဟာမောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိဿမထေရ်မြတ်ကဲ့သို့ ကိလေသာအာသဝေါကုန်ခမ်းသောရဟန္တာမဟုတ်၍ ပရိတ်တော်ဖြင့် မန်းမှုတ်သရဇ္ဈာယ်အပ်သော ပရိတ်အိုးသည် တန်ခိုးမထက်၍ မဟိုးမပွက်ဆိုသည်မှာ ရှိပါစေ ဦးတော့၊ ဒကာတော်မှာ သီရိဓမ္မာသောက

မင်းများကဲ့သို့ နဂါးကိုခေါ်နိုင်ဘို့ဝေးစွ ရေမြွေကလေး တစ်ကောင်မှ လာအောင် မခေါ်နိုင်ဘဲနှင့် ဝမ်းနည်းဖို့မရှိပါဘူး ဒကာတော် "

ဟု မိန့်တော်မူရာ ပဌမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီးနှင့်တကွသော မှူးမတ်ပရိတ်သတ်အပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးကြေညာ၍ များစွာရယ်မောကြရလေသည်။

ရဟန်းတော်တို့အားနည်းချက်ကိုထောက်ပြဝေဖန်သော "ယခုအခါ ဟိတ်တန်ခိုးနည်း၍ ပရိတ်အိုးများ ရေမဆူမပွက်" ဟူသည့်လျှောက်ထားချက်ကို အချက်ကျကျ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဘေးလောင်းတော် သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလက်ထက် တန်ခိုးကြီးသော ရဟန္တာရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿတို့ ပရိတ်တော်မြွတ် ရွတ်ဖတ်သောအခါ ပရိတ်အိုးတို့ ဆူပွက်သည်။ ယခုအခါအားထုတ်မှုလို၍ ရဟန္တာမဖြစ်ကြသဖြင့် ပရိတ်အိုး မပွက်လေဟန် လျှောက်တင် လာသော မင်းတုန်းမင်း၏ သရော်မိန့်ကြား ချက်ကို" သင်၏ဘေးလောင်းတော်တို့ ဘုန်းကံရှိ၍လိုအပ်၍ အမိန့်တော်ရှိက နဂါးပင်လျှင် ခြေတော်ရင်းသို့ ဖပ်စင်းရောက်ရကြောင်း တဒင်္ဂ တစ်ခဏအတွင်း ကျမ်းဂန်လာ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်မာမာဖြင့် ဥပမာ ပြကာ ချေပဖြေဆိုခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းအား "ဒကာတော်မှာ သိရိဓမ္မာ သောကမင်းများကဲ့သို့ နဂါးကို ခေါ်နိုင်ဖို့ဝေးစွ၊ ရေမြွေကလေး တစ်ကောင်မှ လာအောင် မခေါ်နိုင်ဘဲနှင့် ဝမ်းနည်းဖို့ မရှိပါဘူးဒကာတော်" ဟူ၍ ထော့လုံးနှင့်ပင် ရယ်မောသဘောကျ နားဝင်လက်ခံလာအောင် အချက်ပိုင်ပိုင် အာဝဇ္ဇန်းကောင်းကောင်း နှင့်ဟောပြဆိုဆုံးမနိုင်သော သင်္ဂဇာ ဆရာတော်၏ လျင်မြန်သော ဇဝနဉာဏ်စွမ်းရည်ကို တွေ့ရှိ ရပါသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် ဤစကားပုံ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး မေးတော်မူသော မေးခွန်းကို ဖြေဆိုတော်မူရာ၌ သူတစ်ပါးတို့၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကိုသာ မရှာဘဲ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်ကင်း မကင်းဆန်းစစ်တတ်ရန် ဆုံးမထားသော စကားပုံ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်ယူဆ၍ ရသည့်စကားပုံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ အပြစ်ကို ပြောခြင်းထက် မိမိကိုယ်ကိုပြန်၍ ဆန်းစစ် သုံးသပ်ဆင်ခြင်နိုင်ရန် လမ်းညွှန်ထားသည့် စကားပုံကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတော့သတည်း။ ။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

လူ့လောကတွင် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မမြင်ဘဲ သူတစ်ပါးအား အပြစ်တင်ချင်တတ်သော လူ့သဘာဝကို ဆင်ခြင်ရပါမည်။ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ဖုံးကွယ်၍ သူတစ်ပါး၏အားနည်းချက်ကို ညွှန်ပြတတ်သော မကောင်းသည့်စိတ်ဓာတ်ကို ရှောင်ကြဉ်သင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာ ရရှိပါသည်။

"<u>စိတ်ထင်ရာ အလွတ်ကြွားသောသပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာ</u> "၏ ဥပမာဖြင့် လုပ်ရပ် ဝါသနာ ပါသော သူများကို မိန့်ကြားတော်မူသော အကြောင်း၊

<u>ရည်ရွယ်ချက်</u>

အင်္ဂရိတ် ဝါသနာပါလျှင် မွဲတတ်ပုံနှင့် လူသတ္တဝါတို့သည် ဘာဝနာ၊ ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ရမှုသုံးခုတွင် တစ်ခုခုကို ရအောင် ကြိုးစားသင့်ပုံတို့ကို ရည်ရွယ်၍ ဆုံးမတော်မူသည်။

တစ်ခါသော် သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် မြင်းခြံမြို့၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် အကွက်အုပ်က လျှောက်ထားသည်မှာ "ဤအင်္ဂရိတ်သမား လင်မယားနှစ်ဦးသည် မကြာခဏခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလေ့ရှိကြပြီး၊ ရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကြသည်။ မိန်းမ ရှာဖွေ စုဆောင်းထားသမျှသော အမြတ်ကြေးငွေများကို ယောကျ်ားဖြစ်သူက ရွှေဖြစ်အောင် အင်္ဂရိတ်ထိုးသဖြင့် ငွေများမှာ

မီးစား၍ကုန်လေသည်။ မိန်းမဖြစ်သူက အင်္ဂရိတ်မထိုးရန် ပြောဆိုလျှင် ရိုက်နက် ဆူညံပြီး နားပူလွန်းလှသည့်အတွက် တရားပြနားချပေးပါရန် လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က မုံရွေးရွာမှ အင်္ဂရိတ်တစ်ဦးသည် စိတ်ရူးတိုင်း အလွတ်ကြွားပြီး သပွတ်ခါးသီး ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နေသည့်ပုံနှင့် တူကြောင်း ဥပမာပြ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ရှေးအခါက မုံရွေးရွာမှ ပန်းတဉ်းဆရာ သားမက်သည် အင်္ဂရိတ်ဝါသနာအထုံပါ၍ မိန်းမ ရှာသော ငွေကြေးမှန်သမျှကို အင်္ဂရိတ်ထိုးပစ်သဖြင့် လင်မယားရန်ဖြစ်ကာ မိန်းမက နှင်ချ လေသည်။ ထိုအခါ ယောကျ်ားမှာ ရွာ၏အပြင် ညောင်ပင်အောက်တွင် သွား၍ အိပ်ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ပြောင်တတ်သော နွားကျောင်းသားတစ်ဦးက ခေါင်းရင်းမှနေ၍ အိပ်မက်ပေးသည်မှာ "သပွတ်ခါးသီးတစ်ကျပ်၊ ထန်းဖိုထန်းလျက်တစ်ကျပ်၊ ဆားတစ်မက်ကိုရော၍ နယ်ပြီးလျှင် နေဝင်လျှင်တစ်လုံး၊ သန်းခေါင်တွင်တစ်လုံး လင်းအားကြီးလျှင်တစ်လုံး စားပါက ဝိဇ္ဇာဖြစ်လိမ့်မည် " ဟု ပြောဆိုထွက်ပြေးလေသည်။

အင်္ဂရိတ်သမားလည်း အိပ်ရာကနိုးလျှင် ရက္ခစိုးက ဝိဇ္ဇာဖြစ်အောင် ချီးမြှောက် မစသည်ဟု ယုံကြည်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ကာ ဆေးသုံးပါးကိုဖော်ပြီး အမှာအတိုင်းစားကာ တောနက်ရာသို့ ဝင်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးမှာလည်း မိမိသဘောတူသူနှင့် မိဘများက သဘောမတူသဖြင့် သပွတ်ခါးသီး ဝိဇ္ဇာနေသော ဇန်ဗွေးပင်ကြီးတွင် ညအချိန် ကြိုးဆွဲ ချသေလေသည်။ နံနက်လင်းလျှင် သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာမှာ သစ်ပင်တွင် တွဲလျားကျ နေသော အလောင်းကိုမြင်လျှင် သူယောင်မယ်ဟုထင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုလည်း ဆေးတန်ခိုးဖြင့် ဝိဇ္ဇာလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီဟု ယူဆလေသည်။ မိန်းမပျို၏ မိဘများလည်း သမီးငယ်ပျောက်၍ ရှာဖွေရာ သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာအနီးတွင် သမီးငယ် အလောင်းကိုတွေ့၍ သူ၏ပယောဂကြောင့် သေသည်ဟု ဆိုကာ ဖမ်းဆီးရိုက်နက်လေသည်။ ထိုအခါ သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာက " မောင်တို့မှာ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထက် တန်ခိုးကြီးကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ သပွတ်ခါးသီးတစ်လုံးတည်းနှင့် ဝိဇ္ဇာဖြစ်ရသဖြင့် မနိုပ်စက်ကြပါနှင့်၊ ထိုသူယောင်ကိုလည်း ဂူချောင်သို့ ယူဆောင်သွားကြပါ " ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ဤကဲ့သို့ပင် အင်္ဂရိတ်ပညာနှင့် စိတ်ထင်ရာ အလွတ်ကြွားသော သပွတ်ခါးသီး ဝိဇ္ဇာကဲ့သို့ အင်္ဂရိတ်ဝါသနာစွဲကပ်လျှင် မွဲတတ်ကြောင်း လူသားတို့သည် ကုသိုလ်ပါက ဘဝနှာရှာဖွေလျှင် ဥစ္စာပင် မရသော်လည်း ချီးမွမ်းထိုက်သည်။ ဥစ္စာရရန်ရကြောင်း ရှာဖွေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပညာရရာ ရကြောင်း ရှာဖွေလျှင်သော်လည်းကောင်း ထိုသူကို ချီးမွမ်းထိုက်သည်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ်၊ ဥစ္စာ၊ ပညာသုံးခုလုံးတွင် တစ်ခုမျှ မရခဲ့လျှင် ထိုသူကို ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင် သင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ကုသိုလ်၊ ဥစ္စာ၊ ပညာရအောင်ရှာဖွေရမည်။ နေ့ရှိသည်နှင့်အမျှ ရန်မဖြစ်ကြနှင့် ဟု ဆုံးမဟောပြောတော်မူ လေသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် စိတ်ထင်ရာ အလွတ်ကြွားသော သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာစကားပုံသည် အတတ်ပညာ တစ်ခုကို မကျွမ်းကျင်၊ မလိမ္မာပဲ အချိန်မဖြုန်းသင့်ကြောင်း၊ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များကို ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာတစ်ခုခုရအောင် ရှာဖွေသင့်ကြောင်း ညွှန်ပြသည့် စကားပုံကောင်း တစ်ခုဖြစ်ပါတော့သည်။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

ဤသို့ဖြင့် လူသားတိုင်းသည် တန်ဖိုးရှိလှသော အချိန်များကို အကျိုးမဲ့ မဖြုန်းတီးကြဘဲ ကုသိုလ် ရရာရကြောင်း၊ ဥစ္စာရရာ ရကြောင်း၊ ပညာရရာရကြောင်း ရှာဖွေဆည်းပူး

ကြိုးစားသင့်ကြောင်း ထောက်ပြ လမ်းညွှန်ထားသည်မှာ သင်ခန်းစာရယူဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ မိမိမတတ်ကျွမ်းသောပညာရပ်တစ်ခုဖြင့် အချိန်ကုန်လူပန်း မဖြစ်သင့်ကြောင်းလည်း သပွတ်ခါးသီးဝိဇ္ဇာ၏ အဖြစ်အပျက်က အသိပေးထားသည်။

"ခရီးကြိုမွေးအုံကို ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ ရွှေချဉ်ပေါင်တုံးခါမှ မောင်ဘုန်းပြန်ခဲ့မယ်" ဟူသောစာအသွားနှင့် မှာကြားတော်မူလိုက်ခြင်း။

ရည်ရွယ်ချက်

လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင် သင့်တင့်ရုံမျှ ပြောဆိုသည်ကို အလွန်အကြူးလုပ်ဆောင်မိပါက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိကြောင်း ပြောဆိုညွှန်ပြလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကောက်နုတ်ချက်သည် သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်လည်ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရား ပျံလွန်ယ်စဉ် ရွာတစ်ရွာတွင် ဒါယိကာမကြီး မမွေးအုံက ကျောင်းဆောက် ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မမွေးအုံက ဆရာတော်အား ချဉ် ပေါင်ဟင်းကောင်းကောင်းချက်၍ ဆက်ကပ်ရာ ဆရာတော်က သဘောကျကြောင်းပြောတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကျောင်းအမသည် ဆရာတော် အထူးကြိုက်သည့် ဟင်းရွက်အဖြစ် ချဉ် ပေါင်တစ်ခင်းကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလျက် နေ့စဉ်ချက်၍ ဝတ္တရားမပျက်အောင် ကပ်လှူလေသည်။ ဆရာတော်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ချဉ် ပေါင်ဟင်းကိုသာ ဘုန်းပေးသုံးဆောင်ရသည့်အတွက် ကြာသော် သည်းမခံနိုင်ဖြစ်၍ အခြားအရပ်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွါသွားကာ သီတင်းသုံး တော်မူ၏။

အဖြစ်မှန်မသိသော မမွေးအုံက အရပ်တစ်ပါးသို့ ခရီးသွားကြမည့်သူများကို ဘုန်းဘုရားအားတွေ့ပါက ပြန်လည်ကြွလာစေလိုကြောင်း မှာကြားလေသည်။ မမွေးအုံတို့ ရွာကလူများ ဆရာတော်နှင့်တွေ့ကြသဖြင့် အမှာစကားကို လျှောက်ထားသော် ဆရာတော်က "ရွှေချဉ် ပေါင်တုံးခါမှ မောင်ဘုန်းပြန်ခဲ့မယ်" ဟု ပြန်စာ အမှာစာ ပါးလိုက်တော်မူ၏။ ထိုအခါမှ မမွေးအုံမှာ အကြောင်းစုံသိပြီး ဆရာတော်အား လာရောက်တောင်းပန်၍ ပြန်လည် ပင့်ဆောင်သွားခဲ့ရလေသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် " ခရီးကြို . . . ရွှေချဉ်ပေါင်တုံးခါမှ မောင်ဘုန်းပြန်ခဲ့မယ် " ဟူသောစကားပုံသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တရားသေစွဲမှတ်မထားရန် ညွှန်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သင်ခန်းစာ

ထို့ကြောင့် လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင် စကား၏အနက်အဓိပ္ပါယ် အတိမ်အနက်ကို မှန်ကန်စွာသိရှိ၍ လိုက်နာဆောင်ရွက်စေရန် သင်ခန်းစာရရှိပါသည်။

ရေမြေ့ရှင် မင်းတရားကို ချီပါသားနှင့် "ပုံပြုလျက် ထုံးတစ်ခုဖြစ်အောင်" မိန့်တော်မူခြင်း။

ရည်ရွယ်ချက်

လောကတွင် လူတို့သည် သူတစ်ပါးပြောသည့်စကားကို အလွယ်တကူ မယုံကြည်သင့်ကြောင်း၊ သူတစ်ပါးစကား အလွယ်ယုံမိပါက သူတစ်ပါးလှည့်ပတ်ခြင်းကို ခံရတတ်ကြောင်း၊

သူတစ်ပါး၏ စေတနာ ရိုးသားမှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လှည့်စားခြင်း မပြုသင့်ကြောင်း ပြောဆိုညွှန်ပြလိုရင်းဖြစ်သည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားကို ဆွမ်းဆက်ကပ်၍ တရားနာယူပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးသည် စာပေကျမ်းဂန် နှံ့စပ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်သောကြောင့် တရားဟောရာတွင် ဥပမာများဖြင့် မိန့်ဆိုနိုင်သည်၊ ယနေ့အမိန့်တော်ရှိလျှင်လည်း ယခင်ဥပမာများထက် သာလွန်ကောင်းမွန်မည် ထင်ပါမည်ဟု လျှောက်တင်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆရာတော်သည် "ချိုပါသား လောဘကြီးသဖြင့် သြဇာသီးစားရအောင် လုပ်ရသည်နှင့် တူသည်" ကို ပုံဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

ချိုပါသားနှစ်ယောက်တို့သည် အောက်ပြည်သို့သွားရာတွင် သြဇာသီးကို ငွေနှင့် မဝယ်ဘဲ စားရအောင်ကြံ၍ ဈေးသည်အား အလွန်အဖုထစ်များသော ဥသျှစ်သီးပါလားဟု ပြောလျှင် ဈေးသည်က အမှန်ပင် သြဇာသီးမစားဖူးကြောင်း ရိုးရိုးသားသားထင်မှတ်၍ ထပ်မံ စားလိုသောကြောင့် သြဇာသီးသည် ချိုသော်လည်း သဲပါသောကြောင့် ကောင်းစွာမစားရဟု ပြောလျှင် ဈေးသည်က အခွံပါ ဝါးစားကြသလားဟုမေးပြီး ထပ်ပေးပြန်သည်။ ထိုနောက် ချိုပါသားက ထပ်စားချင်ပြန်သဖြင့် အရသာရှိသော်လည်း ဝါး၍မညက်နိုင်ဟု ပြောဆိုလျှင် ဈေးသည်က သြဇာစေ့ပါ စားကြသလား မေးမြန်းပြီး ထပ်ပေးပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ချိုပါသားမှာ သြဇာသီးများကို အဝစားရအောင် ပရိယာယ်ဆင်ခဲ့လေသည်။ အချုပ်ဆိုရသော် ချိုပါသား လောဘကြီးသဖြင့် သြဇာသီးစားရအောင် လုပ်သည်နှင့်တူသည် ဟူသော စကားပုံသည် လောဘမကြီးသင့်ကြောင်း ညွှန်ပြလိုရင်းပင်ဖြစ်သည်။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

ထို့ကြောင့် လူတို့သည် သူတစ်ပါးပြောစကားကို မှန်မမှန် စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ ယုံသင့်ကြောင်း၊ သူတစ်ပါးလှည့်စားခြင်းမခံရအောင် ပြုမူနေထိုင်သင့်ကြောင်း သူတစ်ပါးဆီမှ မတရားသောနည်းလမ်းဖြင့် ညာကဆင်၍ မစားသင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာရရှိပါသည်။

<u>"ငါပြောသည့်စကား ဟန်ကိုက်လျှက်နှင့် ငစံမိုက်ကြောင့် ကျားငယ်သည်" ဟူသော ဥပမာဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူခြင်း၊</u>

<u>ရည်ရွယ်ချက်</u>

သူတစ်ပါးပြောစကားကို မိမိပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင် စဉ်းစားလက်ခံယုံကြည် သင့်ကြောင်း ရည်ရွယ်ရေးသားထားသည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်သည် စမ်းကျတောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ယပ်ထောင် ယပ်လှဲ တရားများ ဟောကြားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ " မူလပြောသည့်စကား ဟန်ကိုက်လျက် ငစံမိုက်ကြောင့် ကျားငယ်သည် " ဟူသော ဥပမာစကားကို အမိန့်ရှိတော်မူသည်။ ရှေးအခါက တောကျောင်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် တောတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ငစံဆိုသူက တောတွင် သစ်၊ ကျား သတ္တဝါအေးများ၍ တောတွင်မနေရန် လျှောက်ထားသည်။ ဤတွင် ဘုန်းကြီးက မနေ့ညက ကျားတစ်ကောင်တွေ့ရကြောင်း၊ ခုနစ်တောင် ခြောက်တောင်လောက် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ငစံက မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရယ်မောပြောသည်။ ဘုန်းကြီးက ငါးတောင်ရှိသည်ဟု ဆို၏။ ဤတွင် ငစံက ကျားဟူသည် ဤမျှမကြီးကြောင်း၊ ကြီးလျှင် လက်တစ်ပါး၊ ငယ်လျှင်

လက်လေးသစ်မျှသာရှိကြောင်း လျှောက်၏။ နောက်တစ်နေ့ သီတင်းနေ့တွင် ရပ်သူရွာသား ဒါယိကာ၊ ဒါယိကာမများစုံသောအခါ ဘုန်းကြီးက တစ်နေ့ညက ကျားတစ်ကောင်တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုကျားသည် "ကြီးလျှင်လက်တဝါး၊ ငယ်လျှင် လက်လေးသစ်ခန့် "ရှိလိမ့်ကမည်ဟု ဒါယကာ မောင်စံ၏ လောင်ဉာဏ်ဖြင့် ပြောစကားကို တကယ်ထင်မှတ်၍ တည်ကြည်စွာ ပြောဆိုသည်။ ဤတွင် ဒကာ၊ ဒကာမများက ရယ်မောကြသည်။ ဘုန်းကြီးက အဘယ့်ကြောင့် ရယ်မော ကြသနည်းဟု ပြောဆိုသော် ကျားဟူသည်မှာ ဤမျှမခံ့မညားမဟုတ်ကြောင်း ကြီးလျှင် ကိုးတောင် ရှစ်တောင် ငယ်လျှင်ငါးတောင်လေးတောင်ရှိကြောင်း လျှောက်၏။ ဘုန်းကြီးက "ငါ့အစက ပြောထားသည့် အရာ ဟန်ကိုက်လျက်နှင့် ဝံမိုက်ကြောင့် ကျားငယ်သည် "ဟု ဆိုကြောင်းကို ရည်ရွယ် မိန့်တော်မူသည်။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

ဤဥပမာကို ကြည့်၍ သူတစ်ပါးပြောစကားကို ပြောတိုင်းမယုံကြည်သင့်ကြောင်း၊ ပြောတိုင်းယုံကြည်၍ လူအများရှေ့တွင် ပြန်ပြောလျှင် အရှက်ရတတ်ကြောင်း၊ မည်သည့် ကိစ္စကိုမဆို မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း ဤသို့ဆိုလျှင် အမှားနည်း၍ လောကအလယ်တွင်တင့်တယ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သင်ခန်းစာများ ရရှိပါသည်။

<u>လှူမည်ဟု စိတ်ကကြံသော်လည်း နှမြောန်ကို သတိပေးသဖြင့် "မိသေးထမင်းနဲ့ "သလို ဟူသော ပမာစကားဖြင့် ဒကာအားမိန့်ဆိုခြင်း။</u>

<u>ရည်ရွယ်ချက်</u>

လူတို့သည် သဒ္ဓါတရားထက်သန်သော်လည်း တရားအားထုတ်မှုအရာတွင် နည်းပါးကြပြီး လောကီကိစ္စ၊ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတို့နှင့်သာ အချိန်ကုန်နေကြောင်း ထိုသို့မဖြစ်စေဘဲ တရားအားထုတ်မှုများ ပြုသင့်ကြောင်း ရည်ရွယ်၍ ဆုံးမထားသည်။

သင်္ဂဇာဆရာတော်ဘုရားသည် ဒေသစာရီ လှည့်လည်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ ကျောင်းတော်ရာ ကျောင်းတိုက်၌ ဓမ္မသီတင်းသုံးနေစဉ် ကာတစ်ဦးက "မိမိသည် ပါရမီနည်းပါး၍ တရား အားထုတ်မှုသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မိမိနှင့်ထိုက်တန်သော တရားကို နည်းပြဆုံးမပါ" ဟူ၍ လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်က လူတို့ ရှောင်ကြဉ်အပ်သော အာဂါရဝိ နည်းနှင့် ရဟန်းတို့ရှောင်ကြဉ်အပ်သော အနာဂါရဝိနည်းဟူ၍ နည်း(၂)နည်းရှိရာ လူတို့သည် အာဂါရဝိနည်းကို စောင့်စည်း ရှောင်ကြဉ်အပ်၏။ အကုသိုလ် (၁၀)ပါးတွင် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ပစ္စည်းခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားခြင်း၊ သုံးပါးသည် ကာယကံဖြစ်သည်။ မုသာဝါဒပြောခြင်း၊ ကုန်းချောစကားဆိုခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ရှန့်ရင်းသော စကားကိုဆိုခြင်း၊ အကျိုးမရှိသော သိမ်ဖျင်းသောစကားကိုဆိုခြင်း၊ လေးပါးသည် ဝစီကံ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မိမိဥစ္စာဖြစ်ပါစေဟု ကြံခြင်းသည် အဘိဇ္ဈာ၊ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ဝန်တိုခြင်းဗျာပါဒ လွဲမှားသော အတွေးကိုယူခြင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ သူတစ်ပါးကို မနှောက်ယှက်ပါသည်။ ထိုကံသုံးပါးကို မပယ်ရှားနိုင်ပါက ငရဲသို့ကျတတ်သည်။

ဒါနအလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဘာဝနာပွားများခြင်း၊ ဆရာမိဘတို့ကို ရိုသေလေးမြတ်ခြင်း၊ မိဘတို့ကို အလေးအမြတ်ပြုခြင်း၊ ဆရာမိဘတို့၏ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ကုသိုလ်ပွားများခြင်း၊ သာဓုခေါ်ခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ အယူမှန်ခြင်းဟူသော

သုစရိုက်(၁၀)ပါးကို ကြိုးစားအားထုတ်ပါက နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသည်။ ထိုအခါ ကာက အကုသိုလ်တရားများ ရှောင်ကြဉ်၍ ကုသိုလ်တရားများသာ ပွားများအားထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်းလျှောက်ထားရာဆရာတော်က "ဒါကာမမိသေးထမင်းခွဲ့သလို နေမှာ စိုးပါဘိဒကာ" ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ပခန်းမြို့နယ်မှ မိသေးဟူသော မိန်းမတစ်ဦးသည် ကလေးထမင်းခွဲ့မည်အကြံနှင့် ပန်းကန်ပြားပြည့်အောင်ထမင်းခူးပြီး ထမင်းကိုဝါးကာ ထမင်းခွဲ့သည်။ ကလေး၏ဝမ်းထဲသို့ ရောက်သည်ကနည်းနည်း၊မိသေး၏ဝမ်းထဲသို့ရောက်သည်ကများများဖြစ်နေသည်။ထို့အတူပင် သဒ္ဓါတရားထား၍အားထုတ်မည်ဆိုသော်လည်း အားထုတ်သည့် ကုသိုလ်ကနည်းနည်း၊ ဝမ်းထဲ ဟူသောသားမယားကျွေးမှုကများများဖြစ်နေကြောင်းဥပမာနှင့်ထင်ရှားစွာမိန့် တော်မူ လေသည်။

<u>သင်ခန်းစာ</u>

တရားအားထုတ်မည်ဟူ၍ စိတ်ကကြံစည်ပါသော်လည်း ကိုယ်တိုင်အားမထုတ် နိုင်သည်ကို သတိမူ၍ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ပြုမူကျင့်ကြံကာ ကုသိုလ်(၁၀)ပါး ပွားများသင့်ကြောင်း သင်ခန်းစာ ရရှိပါသည်။